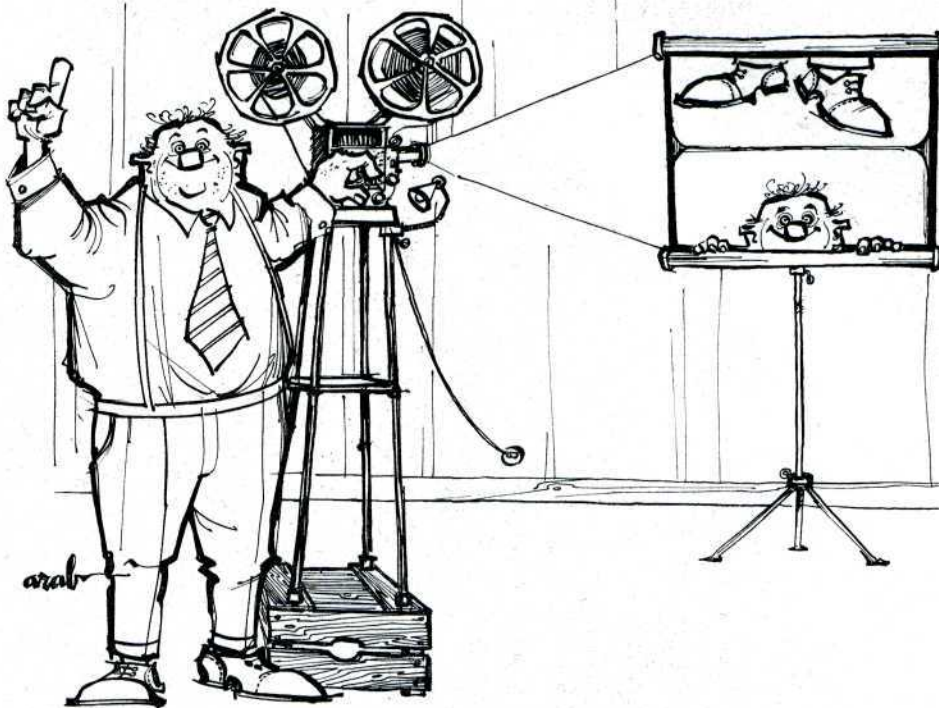

IN HET
KADER

VAN HET
NOVA
CONGRES

Er zijn volgens zeggen ongeveer 300.000 smalfilmers in Nederland. Wie ze heeft geteld weten we niet. Als wij aannemen dat dit getal juist is en we stellen het gemiddelde materiaalverbruik op ruim 5 spoeltjes per persoon per jaar, dan wordt er naar onze schatting ongeveer 2.000.000 meter film per jaar uit pure liefhebberij weggeschoten. Het plezier dat er aan beleefd wordt is niet in een getal uit te drukken. De 'paar duizend' meter, die wij per jaar te zien krijgen doen soms vooronderstellen dat er geen andere vorm van vrijetijdsbesteding denkbaar is, die zo velen met zo geringe resultaten zo tevreden stelt.

Het familie-album

Verreweg de meeste smalfilmers beperken zich tot het inrichten van een bewegend familie-album. De vreugde van het bezit laat zich gemakkelijk in beelden vangen. Het aandoenlijke gescharrel van het nakomelingschap biedt de toeschouwer ruimschoots gelegenheid tot luide bijvalsbetuigingen. Ook de projectie van hoogtijdagen in het familieleven kan zo levensecht zijn dat het feestgedruis nog vele uren na de voorstelling in de oren blijft nagonzen. Zonnige vakantie-uren worden tot evenzovele avonden nagenieten. Door sluier en parallax geteisterde beelden leveren stof tot eindeloze discussies.

Over- en onderbelichtingen worden het uitgangspunt van diepgaande beschouwingen over het weer vóór en achter de Alpen. De opeenvolging van tafereeltjes raakt spoedig zo bekend dat de familie reeds na enkele vertoningen op de gebeurtenissen vooruit begint te lopen. Degene, die voor het eerst zo'n filmvoorstelling bijwoont wordt dan ook stelselmatig bij de aanvang van de projectie volledig vertrouwd gemaakt met de inhoud en de afloop van de films. Omdat in deze categorie films meestal het verhaal en dikwijls ook de handeling ontbreekt, bekruipt de buitenstaander maar al te vaak een gevoel van onbehagen. Immers, hem ontbreekt de essentiële voorwaarde om deel te kunnen hebben aan het algemeen kijk-plezier. Namelijk, de relatie met de in beeld getoonde personen, of op z'n minst het betrokken zijn bij de op de filmstrook vastgelegde gebeurtenissen. Bovendien is het uitstellen van het familieleven voor buitenstaanders minder boeiend dan de operateur veronderstelt.

Plaatjes kijken

Het gaat goed zolang het 3-jarige dochtertje in haar badje nog een reeks schattige plaatjes oplevert. Ook de worsteling van 'ma met de klapstoel op de camping' wil er nog wel in. Hoewel door over-acting van meet af aan duidelijk is dat de 'grap' met vereende krachten in scène werd gezet.

De aandacht begint echter te verslappen zodra 'Pa met de camera', trillend van ingehouden scheppingsdrift, meedogen-

loos langs de bezienswaardigheden van de streek begint te 'pannen'. Het wordt meestal genant, wanneer meegereisde familieleden op het scherm verschijnen om op de voorgrond nadrukkelijk uithemse spijzen te nuttigen, of om op de achtergrond achteloos links en rechts op het landschappelijk schoon te wijzen. Het is echt allemaal 'leuk voor later', maar de maker van dit soort films dient zich uitsluitend tot vertoningen in intieme kring te beperken. Zij die menen een groter publiek te moeten en kunnen 'bespelen', beseffen meestal dat daarvoor méér komt kijken.

De filmclub

Enkele duizenden smalfilmers zijn aangesloten bij een filmclub.

Op de clubavonden wordt volop aandacht besteed aan techniek en vaardigheid en er wordt vooral veel en kritisch naar anderen gekeken. Ideeën worden met filmische middelen gerealiseerd, wedstrijden georganiseerd en tenslotte komt er uit al die activiteiten een aantal zeer acceptabele films voort. Zo leert de amateur-filmer het alfabet van de filmtaal. Via eenvoudige 'stijloefeningetjes' en kleine 'opstellen' is hij later in staat een eenvoudig verhaal te vertellen. Kleine gebeurtenissen thuis, of een voorvalletje tijdens de vakantie worden nu ook voor de buitenstaander interessant. Sommigen filmen zomaar een impressie of maken een fantasietje op muziek. Er wordt wel eens te hoog gegrepen en te laag gewaardeerd, maar één ding staat vast: Zij, die de moeite hebben geno-

men hun kennis te vergroten en hun 'filmblik' te verruimen beleven oneindig veel méér plezier aan hun hobby.

De NOVA

De Nederlandse Organisatie Van Amateurfilmclubs organiseert ieder jaar een nationale wedstrijd met daarop aansluitend het NOVA-Congres. Deelname aan de feestelijkheden is een regelmatig terugkerend hoogtepunt in het amateurfilmers bestaan. Er zijn recepties, diners en vele attracties. In het middelpunt van de feestelijkheden staat de 'prijsuitreiking met vertoning van bekroonde films'.

Het recht van deelname wordt ontleend aan een certificaat dat alléén mag worden uitgereikt als de film voorselecties, club- en districtwedstrijden is gepasseerd met de aantekening: voldoende.

Dat impliceert dat de deelname op zichzelf al een bewijs is dat de filmer iets in zijn mars heeft.

Apeldoorn NOVA-stad

Op 29 en 30 oktober 1966 zal het NOVA-Congres in de Apeldoornse schouwburg worden gehouden. De VAAC (Vereniging van Apeldoornse Amateur Cineasten) is onlangs met de organisatie begonnen. Er is een goed concept voor een aantrekkelijk programma met tal van originele attracties. Tegelijk met uitvoerige inlichtingen ontvangen de NOVA-leden te zijner tijd de bekende bonte folders van het VVV. Daarin wordt van bevoegde zijde de lof van Apeldoorn bezongen. Van natuurreservaat tot pretpark, van dagdromen in de eeuwenoude bossen tot nachtbraken in de splinternieuwe schouwburg, kortom van het hele beschikbare arsenaal van recreatie-mogelijkheden wordt nu reeds materiaal verzameld, gerangschikt en voorzien van handzame overzichtskaarten gereedgemaakt voor verzending.

De feestcommissie maakt plezier

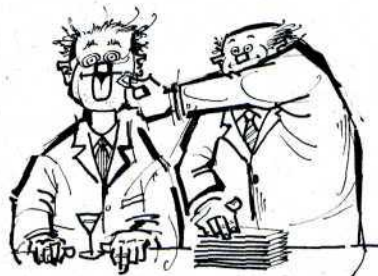
Er is een aantal commissies in het leven geroepen, die zullen trachten zoveel mogelijk langs elkaar heen te werken, opdat de verrassingen op het congres des te talrijker worden. Hier en daar werd gesproken over een 'happening', maar de voorzitter de heer J. P. Franx merkte zeer terecht op dat plezier maken een ernstige zaak is. Na rijp beraad ontstonden de volgende commissies:

1. De commissie van ontvangst, uitermate representatief, belast met de officiële aankleding en desondanks niet van humor ontbloot.

4. Huishoudelijke zaken. Vier heren voor de afwas. Hun voornaamste probleem op dit moment: Dragen we witte of gebloemde schortjes.

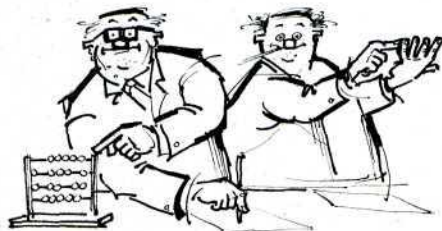
2. Het secretariaat, dat binnenkort de tongen in beweging brengt om enige duizenden postzegels op te plakken. Vanzelfsprekend hebben deze heren vrij drinken. Zij zijn echter zeker niet onbekwaam.

5. Een commissie Public Relations-Lay out- en drukwerk. Zij werken druk aan de juiste uitleg van het begrip 'public relations'. Door een onjuiste interpretatie van de letterlijke vertaling zag één van hen zich genoodzaakt te bedanken.

6. Een technische commissie van 5 man voor het doorgeven van de emmers als er brand uitbreekt door kortsluiting o.i.d.

3. Financiën. Twee heren, die de beschikking hebben over een telmachine. Zij kunnen binnen enkele dagen het tekort uitrekenen.

U ziet er wordt met man en macht gewerkt. Pak nu reeds uw agenda en nooteer: 29 en 30 oktober NOVA-Congres Apeldoorn.

Het laat zich aanzien dat het alleszins de moeite waard zal zijn. Wij houden u op de hoogte. **MAX ARAB ■**

WIJ HOUDEN U OP DE HOOGTE

(HET NOVA-FESTIVAL IN APELDOORN)

Als u het mij vraagt is de NOVA een raadselachtig instituut. Toen ik pas lid was van de Apeldoornse filmclub VAAC hoorde ik dat de club was aangesloten bij de NOVA. Wat de NOVA precies nastreeft, werd er niet bij verteld. 'De club is aangesloten bij de NOVA', zeiden ze. Daar moest ik het mee doen.

NOVA. . . het leek me een soort hogere orde van waaruit alwetende meneren welwillend neerkijken op het ondermaanse geklungel van opgewekte beginnelingen. Je kreeg de indruk dat er regelmatig minzame knikjes en bemoeidigende schouderklopjes per post door het hoofdbestuur naar de filmclubs werden verzonden. Je voelde je rijk toen je ontdekte dat jouw voorzitter persoonlijk betrekkingen onderhield met de NOVA. En je begon te begrijpen waarom de secretaris altijd zo zat te glunderen als er bericht van de NOVA kwam. De NOVA, dacht je dan, is een mooie instelling. Raadselachtig, maar mooi. Op één van onze bijeenkomsten, enige jaren geleden, hoorden wij dat de contributie van onze filmclub zou worden verhoogd. Ik kan u vertellen

dat het een rumoerige vergadering werd. Iedereen kwam met zijn mening naar voren. En dat werd me een ge-loop. . .

Eerst zoeken waar je je mening gelaten had, inpakken in een vetvrij papiertje en dan mocht je er om de beurt mee naar voren komen.

'Schud maar in m'n pet', zei de voorzitter. Voorzichtig legde je het pakje dan in de pet van de voorzitter en dan ging je weer gauw zitten om te kijken hoe de anderen het deden. Daar leer je zoveel van, zeggen ze bij ons op de filmclub altijd. Kijk vooral veel naar anderen. Het bestuur begon de pakjes open te maken en gaf de papiertjes aan de secretaris. Hij bewaarde die papiertjes voor ons, want je kunt er een volgende keer best nog eens een meninkje in verpakken. Een goed stukje papier is nooit weg. Het resultaat van al die moeite was nihil. Niemand wilde nog meer contributie betalen. De penningmeester begon te zeuren over tekorten en dat soort dingen. En wij maar roepen. Dat is het mooiste aan dat soort vergaderingen. Iedereen roept, dus jij ook. Niemand weet wie het riep,

maar opeens hoorde je duidelijk iemand roepen: 'Jullie gooien er met de pet naar'. Tegen het bestuur, moet u nagaan. Er viel een doodse stilte. De voorzitter stond op, pakte zijn pet, die al die tijd goed zichtbaar op de bestuurstafel had gelegen en vroeg: (zeer terecht) 'Jullie verwachten toch niet dat ik hier mee rond ga?'

'Nee', riepen wij verontwaardigd, 'Natuurlijk niet. Stel je voor... wat een blamage.' Toen we weer tot bedaren kwamen sprak hij... Jawel, sprak hij: 'Ieder lid krijgt het maandblad 'SMAL-FILM' gratis toegestuurd. Het abonnement wordt uit de kas betaald...'. 'Weg met dat snertblaadje', riep iemand. Toen we die schreeuwer buiten de deur hadden gezet vervolgde de voorzitter: 'Bovendien betalen wij contributie aan de NOVA.' Ik keek eens om me heen. Iedereen zat stil voor zich heen te knikken.

Ik knikte maar wat mee. De NOVA werd er nog raadselachtiger door.

Intussen weet ik dat de NOVA al heel veel jaren het NOVA-congres organiseert. Ik ben er ook een paar keer geweest. Hartstikke fijn. Je ontmoet er oude vrienden en nieuwe vijanden en zodoende lach je er wat af. Van te voren heb je eerst zo'n spannende filmwedstrijd meegemaakt. In de studio van de Utrechtse Smalfilmclub zit dan een jury twee week-enden lang naar de ingezonden films te kijken. Na afloop weten ze precies dat de film van Jansen net een tikkeltje leuker was dan de film van Pietersen. Krijgt Jansen later bij de prijsuitreiking bijvoorbeeld 2 vaantjes en Pietersen één. . . . net als in de sport. Daarna krijg je meestal een koffietafel. De ene keer een Brabantse, dan weer een Drentse of Gelderse. Het verschil zit 'm hier in dat bij de één de broodjes wat verser zijn dan bij de ander. Maar ja, je zit er voor je plezier, dus je kauwt maar raak.

De vorige keer heb ik u al verteld dat ze in Apeldoorn op 29 en 30 oktober ook zoiets gaan doen. De jurering zal heel anders gaan. Daar hoort u nog van. Bovendien heet het nu NOVA-festival. Waarom, dat is me een raadsel. Het schijnt dat het op een festival nog gezelliger toegaat dan op een congres. Er komt ook een diner. 't Is maar dat u er rekening mee houdt. Volgens de voorzitter komen er zoveel attracties dat je niet aan eten toekomt. Hetgeen ook de bedoeling is. Wat er over schiet, wordt onder de VAAC-leden verdeeld. O, ja. . . ze hadden het er over dat er onder het eten ineens een boerenkapel binnen zou komen. Wij vragen waarom, natuurlijk... Er zijn overal toch al zoveel boeren. De voorzitter zei: 'Om de stemming er in te brengen. Voor de lol. Begrijpt u... om te lachen.' Ik vertel het maar vast, dat u niet denkt: 'Gut, een boerenkapel... wat moeten we nou...' U begint maar gewoon te lachen. Dan zit u altijd goed. **MAX ARAB.** ■

